

залитва, сетнѣ пада на земята. Всички бунтовници изтърватъ агонически викъ. Гаврошъ се поизправя и сѣда; една дълга струя кръвъ протича по лицето му; той издига двѣтъ си ржцѣ нагорѣ, погледва къмъ мѣстото отъ гдѣто му дойде удара и почва да пѣе:

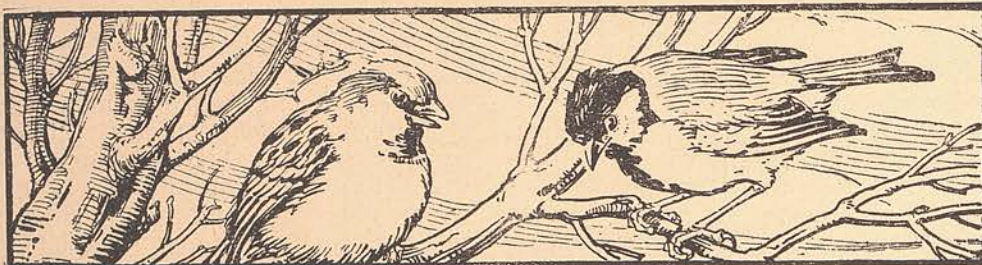
Азъ паднахъ на лошъ партеръ
Туй е грѣшка на Волтеръ;

Менѣ удариха въ месо
Туй е грѣшка на

Той не довършва. Единъ вторъ куршумъ отъ сжщия стрѣлецъ го прѣсича веднага.

Тоя пжтъ той пада ничкомъ на камънитѣ и не се помръдва вече. Той е мрътавъ.

Г. П.

ЧАЙНИКЪ

Приказка отъ Андерсенъ.

Познавахъ азъ единъ чайникъ. Страшно горделивъ бѣ той; гордѣше се и съ своя порцеланъ, и съ своя дългъ носецъ, и съ широката си дръжка. За всичко това той говорѣше съ увлѣчение, мълчеше само за капачето. То си имаше своитѣ недостатъци. Но за недостатъцитѣ си никой не се разпростира съ драго сърце — за тѣхъ достатъчно говорятъ и други люде. Чайникътъ сжщо добръ знаеше, че чашкитѣ, купичката за захаръ, чашката за смѣтана, съ една рѣчь, всичкитѣ чайни уреди не ще забравятъ да посочатъ на уродливата захлупка и, навѣрно, ще говорятъ за прѣкрасната дръжка и великолѣпното носче. — Че какво, азъ съзнавамъ своитѣ недостатъци, си говорѣше самъ на себе чайникътъ, и показвамъ достатъчно смирение. Недостатъци има у всинца ни; сега, за нѣкои особни достоинства, работата е друга. Чашкитѣ си иматъ ржчка, купичкитѣ за захаръ — захлупка; азъ имамъ и едното и другото, а освѣнъ туй и носецъ. Ето защо съ право имамъ първо мѣсто на чайната трапеза. Чашката и купичката за захаръ играятъ само служебна роля. Азъ разпространявамъ своитѣ блага върху жаждущето човѣчество. Азъ прѣработвамъ въ себе си чайнитѣ листья съ врѣла вода въ благодѣйствуваще, уголяваще жаждата питье.

Но тѣй говорѣше чайникътъ въ безгрижнитѣ млади години. Тогава той стоеше на чисто покритата маса, него повдигаше нѣжна ржчица. . .

При все това, тая нѣжна ржчица се указва много несръчна; тя изтърва чайника, носчето

се отчупи, дръжката сжщо, безъ да говоримъ вече за захлупката. Чайникътъ лежеше на пода и отъ него течеше гореща вода.

Никога не ще забравя азъ това ужасно мигновение, разказваше той слѣдъ туй. Мене ме нарекоха инвалидъ, туриха ме въ жгѣла, а слѣдъ това ме подариха на една бѣдна жена. Азъ се спуснахъ въ избата, кждѣто царуваше нищета, и дълго врѣме стояхъ безъ употрѣбление, до самия оня моментъ, когато се почна сжщинския мой животъ: мене ме напълниха съ земя, а въ земята туриха цвѣтева луковица; но отъ това врѣме, когато тя прѣкарваше въ мене, тя стана мое сърце, живо сърце, каквото азъ по-рано никога не съмъ ималъ. Въ мене се събудиха живота и силата. Зародишътъ въ луковицата се развиваше, укрѣпваше и се разпусна въ прѣкрасенъ цвѣтецъ. Азъ видѣхъ тоя цвѣтецъ, азъ го държахъ, азъ забравяхъ себе си въ неговата красота. Той не ми благодарѣше за моитѣ грижи по него, той даже не мислѣше за мене. Всички отъ него се възхищаваха, всички него хвалѣха, а азъ искрено се радвахъ за него. Но, най-сетнѣ, започнаха да говорятъ, че такъвъ прѣкрасенъ цвѣтецъ заслужава похубава саксийка. Мене ме строшиха на кжсчета. Ахъ колко тежко бѣше туй! Затуй пѣкъ цвѣтеца го туриха въ прѣкрасна ваза. А мене? Мене ме изхвърлиха на двора, и азъ лежа, прѣобърнатъ въ купчина черепчета. Но затуй пѣкъ у мене живѣе спомена, и тоя споменъ никой не ще ми го отнеме.

Отъ нѣмски: Г. П.